



Το ερώτημα που απαντήθηκε με τον πιο ευχάριστο τρόπο στις 30 Ιουλίου είναι αν μία κυρίαρχη χώρα μπορεί να γυρίσει την πλάτη της στα κερδοσκοπικά κεφάλαια και να αρνηθεί να τα πληρώσει. Το μάθημα που έδωσε η Αργεντινή είναι πως ένα κυρίαρχο κράτος διατηρεί το δικαίωμα να αρνηθεί την αποπληρωμή ομολόγων που κατέχουν τα κερδοσκοπικά κεφάλαια!

ΤΟΥ **ΛΕΩΝΙΔΑ ΒΑΤΙΚΙΩΤΗ**

Η απόφαση της προέδρου της Αργεντινής, Κριστίνας Κίρχνερ, μπορούσε εύκολα να προβλεφθεί από τις 16 Ιουνίου κιόλας όταν η αμερικανική δικαιοσύνη, διά του δικαστή Τόμας Γκριέζα, προχώρησε σε μια απόφαση που τίναζε στον αέρα κάθε κοινώς και επισήμως αποδεκτή διαδικασία αναδιάρθρωσης δημοσίου χρέους.

Στο πλαίσιο αυτής της διαδικασίας μια αναδιάρθρωση δημοσίου χρέους, που ακολουθεί την αδυναμία μιας χώρας να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της, θεωρείται περατωθείσα από τη στιγμή που η συντριπτική πλειοψηφία των κατόχων ομολόγων αποδεχθεί τους νέους όρους που συμφωνούνται από κοινού και μπορούν να περιλαμβάνουν από μείωση της ονομαστικής τιμής (κούρεμα) μέχρι επιμήκυνση της περιόδου αποπληρωμής, κ.α. Ό,τι ακριβώς δηλαδή συνέβη στην Ελλάδα το 2012 με το PSI που συμφωνήθηκε με πρωθυπουργό τον δοτό Λουκά Παπαδήμο και υπουργό Οικονομικών τον Βαγγέλη Βενιζέλο κι ό,τι επίσης συμφωνήθηκε, μεταξύ πολλών άλλων περιπτώσεων διεθνώς, με την Αργεντινή το 2010 όταν οριστικοποιήθηκε η ανταλλαγή ομολόγων που επιχείρησε να κανονικοποιήσει την παύση πληρωμών στην οποία προχώρησε το Μπουένος Άιρες τον Δεκέμβριο του 2001 μετά από μια λαϊκή εξέγερση που ζητούσε να σταματήσει να εξυπηρετείται το δημόσιο χρέος που είχε οδηγήσει την ανεργία και την φτώχεια σε πρωτόγνωρα ύψη.

Συγκρίνοντας μάλιστα την Ελλάδα και την Αργεντινή, δεν μπορούμε να μην υπογραμμίσουμε ότι η αθέτηση πληρωμών στην οποία προχώρησε η Ελλάδα το 2012 ήταν πολύ μεγαλύτερης αξίας από αυτή της Αργεντινής. Όσες τσιρίδες κι αν βάζει ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος της ΝΔ, Σπύρος Γεωργιάδης, σαρώνοντας τις ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές συχνότητες οριζοντίως και καθέτως, τα 105 δισ. ευρώ του 2012 είναι περισσότερα από τα 100 δισ. δολ. του 2001. Κατά συνέπεια, για όσους επιλέγουν τις συγκρίσεις και αξιολογούν το γόητρο κάθε χώρας σε συνάρτηση με την υπακοή που δείχνει στους πιστωτές της, η Ελλάδα είναι μεγαλύτερος μπαταχτσής από την Αργεντινή. Το φέσι που φόρεσε στις αγορές είναι μεγαλύτερο. Απρόσμενος μάρτυρας η τελευταία έκθεση της Blackrock που χαρακτήριζε την πειθήνια Ελλάδα πιο επιρρεπή σε κίνδυνο χρεοκοπίας απ' ό,τι την ατίθαση Αργεντινή!

Παύση πληρωμών σε κερδοσκόπους

Η διαφορά της Αργεντινής με την Ελλάδα είναι ότι η χώρα που γέννησε τον Τσε αρνήθηκε να πληρώσει εκείνους τους κατόχους των ομολόγων (9% επί του συνόλου) που δεν δέχθηκαν να μπουν στην αναδιάρθρωση. Αντίθετα με ό,τι έκανε η Ελλάδα το 2012 όταν ανέλαβε με κάθε προθυμία να πληρώσει 6 δισ. ευρώ, αναγνωρίζοντας το δικαίωμα των κερδοσκόπων να μην συμμετάσχουν στην αναδιάρθρωση. Η Αργεντινή δηλαδή αυτή τη στιγμή στιγματίζεται διεθνώς επειδή αντί να κλείσει 100-200 σχολεία, δεκάδες πανεπιστημιακά τμήματα και να απολύσει μερικές χιλιάδες γιατρούς και καθηγητές όπως έκανε χωρίς δεύτερη σκέψη ο Σαμαράς έτσι ώστε να βρει τα χρήματα που ζητούν οι κερδοσκόποι, τους είπε απλώς να κόψουν το λαιμό τους...

Η αμερικανική δικαιοσύνη, στέλνοντας μήνυμα στη διεθνή μαφία που θησαυρίζει από τις αγοραπωλησίες κρατικών ομολόγων ότι μπορεί να συνεχίζει να επιβάλλει το αμερικάνικο δίκαιο σε ομολογιακές εκδόσεις κρατών περιορισμένης κυριαρχίας όπως η Ελλάδα, προχώρησε σε μια εξωφρενική

απόφαση, μνημείο μεροληψίας. Στις 16 Ιουνίου, αποφάσισε (σε ερμηνεία της ρήτρας pari passu) ότι δεν μπορεί να ολοκληρωθεί καμία πληρωμή σε κατόχους «κουρεμένων» ομολόγων από την κυβέρνηση της Αργεντινής αν ταυτοχρόνως δεν αποπληρωθούν κι οι κερδοσκόποι που αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στην αναδιάρθρωση. Το αποτέλεσμα ήταν ποσό αξίας 539 εκ. δολαρίων που είχε ήδη καταθέσει το αργεντινικό δημόσιο στην τράπεζα New York Mellon να μην μπορεί να μεταβιβαστεί στους («κουρεμένους») ομολογιούχους, αν δεν εξοφλούταν το Elliott Management που ζητούσε 1,6 δις. δολάρια! Έτσι ο δικαστής Τόμας Γκριέζα μετέτρεψε τους ομολογιούχους σε ασπίδα προστασίας της πιο άγριας κερδοσκοπίας, που μιλώντας για το κεφάλαιο Elliott Management είναι από τους μεγαλύτερους χρηματοδότες των Ρεπουμπλικάνων. Ο λόγο τους δηλαδή εισακούεται σε όλους τους αρμούς της αμερικάνικης εξουσίας. Η απόφαση της αμερικάνικης δικαιοσύνης, που με αυτό τον τρόπο θωράκισε την πρωτοκαθεδρία της Νέας Υόρκης στον ανταγωνισμό των χρηματοπιστωτικών κέντρων, τίναξε στον αέρα το διεθνές δίκαιο για έναν επιπλέον λόγο: Επειδή στα κουρεμένα ομόλογα υπήρχε η ρήτρα «δικαιωμάτων επί μελλοντικών προσφορών» (RUFO, rights upon future offers) που επιβάλλει στο Μπουένος Άιρες πως αν σε οποιονδήποτε κάτοχο ομολόγων προσφέρει καλύτερους όρους, σε σχέση με τα κουρεμένα, τότε αυτόματα αυτοί οι όροι ισχύουν και για τα κουρεμένα. Οπότε η αναδιάρθρωση ακυρώνεται! Το κόστος από την πιθανή ενεργοποίηση αυτής της ρήτρας θα σήμαινε ότι η Αργεντινή όφειλε να καταβάλλει από 120 έως 500 δις. δολάρια επιπλέον. Ενδεχόμενο αδύνατο...

Δυσφορία για τις ΗΠΑ

Για όλους τους παραπάνω λόγους ο αμερικάνος νομπελίστας οικονομολόγος Τζόζεφ Στίγκλιτς χαρακτήρισε την απόφαση βόμβα, ενώ ακόμη και αντιπρόσωποι του ΔΝΤ που συνεχίζουν να θεωρούν την Αργεντινή «κόκκινο πανί» (παρότι αποπλήρωσε όλα τα δάνεια στον μισητό οργανισμό μέχρι το 2006) δεν έκρυψαν την δυσφορία τους για την απόφαση της αμερικάνικης δικαιοσύνης καθώς τινάζει στον αέρα τους μοναδικούς κοινά αποδεκτούς μηχανισμούς αναδιάρθρωσης δημόσιων χρεών. Σε αυτό το φόντο η επίδειξη δύναμη που έκανε η Αργεντινή (η οποία εξ αρχής χαρακτήρισε πολιτική την αντιπαράθεση) αρνούμενη ακόμη και να συζητήσει συμβιβαστικές λύσεις με τους κερδοσκόπους πριν της επιβληθεί από το δικαστήριο, συγκέντρωσε τον σεβασμό δεκάδων κρατών και προσωπικοτήτων απ' όλο τον κόσμο που σε μία αντιπαράθεση μεταξύ κυρίαρχων κρατών από την μια και συναδέλφων του Σόρος από την άλλη, έκαναν την προφανή επιλογή.

Η επόμενη μέρα για την Αργεντινή δεν είναι τόσο ζοφερή όσο την παρουσιάζουν ΜΜΕ και πολιτικοί - απολογητές του Μνημονίου. Το Μπουένος Άιρες έγκαιρα σύναψε συμφωνία με το Πεκίνο που μεταξύ άλλων (εκσυγχρονισμός σιδηροδρομικού δικτύου, κατασκευή δύο υδροηλεκτρικών εργοστασίων, κ.α.) περιελάμβανε και συμβόλαιο ανταλλαγής νομισμάτων, ύψους 11 δις. δολ., ώστε να ενισχύσει τα συναλλαγματικά του αποθέματα για να μπορεί να χρηματοδοτεί τις εισαγωγές του. Έτσι, φαίνεται πως το πέπλο προστασίας που άπλωσε ο Λευκός Οίκος στα «αρπακτικά κεφάλαια», όπως πρόσφατα οι κυρώσεις στις ρωσικές εταιρείες και τα πρόστιμα στις ευρωπαϊκές τράπεζες, εντείνουν τον διχασμό της παγκόσμιας οικονομίας σε δύο αντιμαχόμενα μπλοκ: ΗΠΑ και ΕΕ από την μια και Ασία, Αφρική και Λατινική Αμερική από την άλλη.

Για ομολογιούχους και ασφαλιστικά ταμεία σιωπή!

Εκπρόσωποι και στελέχη της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ που ξέχασαν ότι και η Ελλάδα είχε τεθεί σε καθεστώς επιλεκτικής χρεοκοπίας (selective default) το 2012, όπως ακριβώς κι η Αργεντινή τώρα από την Standard & Poor's, επιχειρώντας να δικαιολογήσουν την υποτέλεια και την γερμανοδουλεία τους ξεχείλιζαν από υποκρισία, όταν επιτίθονταν στην Αργεντινή, παίρνοντας το μέρος των συναδέλφων του Σόρος. Αν θέλουν να είναι συνεπείς κατά την υπεράσπιση των δικαιωμάτων εκείνων των ομολογιούχων που δεν εντάχθηκαν στην αναδιάρθρωση, οφείλουν έστω και τώρα να αναγνωρίσουν το ίδιο δικαίωμα στα ασφαλιστικά ταμεία που έχασαν 14 δις. ευρώ από την ανταλλαγή των ομολόγων του 2012 όπως και στα φυσικά πρόσωπα, στους οποίους άλλωστε προεκλογικά τόσο η ΝΔ όσο και το ΠΑΣΟΚ υπόσχονταν να

διορθώσουν την αδικία. Κάτι που ποτέ δεν έκαναν, την ίδια στιγμή που πληρώνουν μέχρι τελευταίο ευρώ τους κερδοσκόπους που επένδυσαν στα ελληνικά ομόλογα και αρνήθηκαν να πάρουν μέρος στην αναδιάρθρωση, έχοντας λάβει μέχρι στιγμής 3 δισ. ευρώ. Γιατί έστω και τώρα ΝΔ και ΠΑΣΟΚ να μην δώσουν μια νέα ώθηση στο ...success story τους επιστρέφοντας στους ομολογιούχους και τα ασφαλιστικά ταμεία τα ποσά που έχασαν το 2012;

Σαμαράς και Βενιζέλος που θεωρούν τις απώλειες του PSI περασμένα - ξεχασμένα μπορούν να συνεχίσουν να υπερασπίζονται τα συμφέροντα της κερδοσκοπίας εντός κι εκτός Ελλάδας, βυσοδομώντας κατά της Αργεντινής που μετά την παύση πληρωμών του 2001 ποτέ δεν γνώρισε την ανεργία, την φτώχεια και την ύφεση της Ελλάδας. Μόνο που η άλλη όψη αυτής της επιλογής τους είναι οι αυτοκτονίες ομολογιούχων, η διάλυση του ασφαλιστικού συστήματος, η εκτόξευση της φτώχειας και της ανεργίας σε δυσθεώρητα ύψη και η μετατροπή της Ελλάδας σε αποικία των πιστωτών.

Επίκαιρα 7-13 Αυγούστου 2014

leonidasvatikiotis.wordpress.com